

Hvi skall jag sorgsen gå? Hvad har jag brutit,
Att jag skall krossas af de ondas makt?

Likt mördarns spjut, som ben och ådror bårar,
Så hädelsen mig sargar dag och natt:
*Hvar är han nu, så fråga verdens dårar,
Den Gud, till hvilken du förtröstan satt?*

Hvadan denna bittra smärta,
Dessa hemska klagoljud?
Blödiga, betryckta hjerta!
Hoppas åter på din Gud.
Än skall han mig nåd bevisa,
Än skall jag med hugnad prisa
Min förlossare och Gud!

Döm mig, Gud! och ställ i ljuset
Mitt begär och tänkesätt;
Fräls mig, Gud! när jag i gruset
Vändas, af bekymmer frätt;
När med svek och oförrätter
Fienden min väg besätter,
Herre! vårda du min rätt.

Du, som fordom styrka gjutit
I ett bröst, betryckt och ömt!
Icke har du mig förskjutit,
Icke har du mig förglömt,
Icke har du blott till nöden,
Blott till lidandet och döden,
Herre! detta hjerta dömt.